

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐπὶ καλοῦ χαρτου Δραχ. Νέων 4
 Ἐπὶ κοινοῦ χαρτου » » 3
 καὶ εὐρίσκεται παρὰ τῆ Γραφείῳ τοῦ ΠΑΘΕΝΩΝΟΣ

N. E. MANITAKΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ἰδῶν Πειραιῶς καὶ Γεραίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤ. ΦΥΛΑΘΩΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ εἰκόνας) μετάφρ. Ἐ. Σχινᾶ.—Οἱ δύο Καλλιτέχναι, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνούλη.—ΠΟΗΣΙΣ. Μήτηρ πενθοῦσα καὶ Ἀσμάτιον ὑπὸ Κλ. Παπάζογλη.—Ὁ Χείμαρρος, εἰδύλλιον Περσικόν, ὑπὸ Ν. Χ. Δ.—Ποικίλα.—Λύσεις αἰνιγμάτων.—Δίνιγματα.—Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις..... Δεπ. 40 » ταῖς ἐπαρχίαις..... » 45 » τῶ ἐξωτερικῷ..... » 25
» » ἔξαμην. » » 5		
» ταῖς ἐπαρχ. ἔτησίᾳ » » 40		
» » ἔξαμην. » » 6		
» τῶ ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. 45		Φύλλα προηγουμένα λεπτ. 50

Ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον, τοσοῦτον ἦτο παράδοxon τὸ ἀντικείμενον τὸ προσβάλλον τὸ βλέμμα του.—Σελ. 130 στήλ. 1.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Συνέχεια

Ἄφεθη οὗτος νὰ ὀδηγηθῆ Ἡ κόμησσα διῆλθε ταχέως πολλὰ δωμάτια, σύρουσα κατόπιν τῆς τὸν ἐξάδελφόν τῆς. Φθάσα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁρόφου ἤνοιξε τελευταίαν θύραν καὶ ὤπισσε τὸν Ρυμόνδον εἰς θάλαμον πλήρη κοινορτοῦ, οὐδὲν ἔχοντα ἐπιπλον ἐκτὸς μεγάλῃς κλίνης σχήματος προκατακλυσμιαίου.

— Ὁ κήπος εἶναι ἐκεῖ, εἶπεν αὐτῇ δεικνύουσα τὸ παράθυρον· ὅταν κοιμηθῶσι πάντες ἐν τῷ πύργῳ, φύγετε...

Ὁ Θεὸς ἄς σᾶς συγχωρήσῃ!

Εἶτα ἀψείσα τὴν λαμπάδα ἐπανάκαμψε

ταχέως ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς. Ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ μιᾶς θύρας, δι' ἑτέρας ἐνεφανίζετο ὁ κ. δε Ζωκούρτ. Ἐπροχώρησε καὶ ἐχαιρέτισε τὴν σύζυγόν του μετὰ τῶν συνήθων αὐτῷ διατυπώσεων· ἀλλ' ὅμως ἡ πρώτη αὐτῆ συνάντησις ἔληξε ταχέως καὶ ἐν ἀμνηχανίᾳ ἀμφοτέροθεν. Ἡ Κλαίρη λίαν προθύμως ἀπέδωκεν εἰς τὴν χαορὴν τὴν συγείνησιν, ἢ ἐξεδήλουν τὰ τεταραγμένα χαρακτηριστικά τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ υποκριθῆ τόσοον τελείως, ὥστε νὰ μὴ μαρτυρήσῃ ἐκπληξίον τινα ὁ κ. Ζωκούρτ.

Μετὰ τινὰς ἀσημάντους ἐρωτήσεις ἐπιπόνως ἐναλλαγείσας ἀμφοτέροι οἱ σύζυγοι ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὰ οἰκίᾳ δώματα. Τὴν νύκτα ταύτην ἡ Κλαίρη ἔμεινεν ἄγρυπνος, ὀρθῆ παρὰ τὸ παρά-

θυρον τὸ βλέπων εἰς τὴν πεδιάδα. Μόλις περὶ τὴν αὐγὴν κατεκλιθῆ εἶχε παρατηρήσει μορφήν τινα ἀμφίβολον ὑπερπηδῶσαν τοὺς τοίχους τοῦ κήπου καὶ ἡ καρδιά τῆς ἀπηλλάγη μεγάλου βάρους.

Ὁ δὲ Ραυμόνδος, ἀφ' ὅ ἔμεινε μόνος, προσεπάθησε πρῶτον νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του ἢ ἐλευσίαις του εἰς Ῥωβίλλην κατ' ἀρχὴν ἦτο ἀπλῆ ἀφροσύνη ἀκρίτου νεανίου ἀλλὰ τὸ συμβαν ἐφάνετο λαμβάνον τροπὴν τραγικὴν ἢ ὑπόληψις καὶ ἡ εὐτυχία τῆς Κλαίρης ἦσαν ἤδη ἐν κινδύνῳ ἐνεκα τοῦ σφάλματός του. Ἐπεριπάτησεν ἐπὶ χρόνον πολὺν, κατὰ χόμενος ὑπ' ἀληθοῦς πυρετοῦ, μὴ τολμῶν ἔτι ν' ἀποπειραθῆ νὰ φύγῃ καὶ καταβιβρώσκειν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο τὴν ἀνομονησίαν του. Βαδίζων ἐσκέπτετο ἄ-

νευμνήσκατο μετ' αίσχους και πείσμα-
τος την παγετώδη ψυχρότητα της Κλαί-
ρης· λέξεις τινές ιδίως τῷ επανήρχοντο
εἰς τὴν μνήμην και ἀνεβίβαζον τὸ ἐρύ-
θημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

— Ὁ κόμης εἶναι εὐεργέτης σας! τῷ
εἶχεν εἰπεῖ ἡ νεαρά γυνή.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἀλήθεια; ὁ Ῥαῦμόν-
δος ἀνωμολόγει καθ' ἑαυτὸν βλασφημῶν,
ὅτι ἡ θέσις του ἦτο μᾶλλον εἰδεχθῆς ἢ
ἀξία οἴκτου· ὁ ἔρωσ του, φαντασία αἰ-
φνιδία, περιπαθῆς, ἀλλὰ παροδική, ὑπε-
χώρει ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν ἀγαθὴν και
ἀγνήν ἀφοσίωσιν, ἣν ἄλλοτε ἔτρεφε πρὸς
τὴν ἐξοδελφὴν του· μετενοεῖ εἰλικρινῶς
καί, τὸ καλλίτερον, ὤμνυε νὰ μὴ ἀπο-
πειραθῆ ἄλλοτε ὅτι διεπραξεν. Θέλων νὰ
διασκεδάσῃ τὰς δυσἀρέστους αὐτὰς σκέ-
ψεις, ἔλαβε τὴν λαμπάδα του και ἤρεῦ-
νσε τὸν θάλαμον. Τρεῖς τῶν τοίχων
ἦσαν γυμνοί· ὁ τέταρτος, ὁ ἀντικρὺ τῆς
κλίνης, ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐξαιρετοῦ ἐπι-
στρώσεως, ὀλίγον πεπαλαιωμένης, ἀλλὰ
τῆς ὁποίας ἡ ζωγραφία, ἐξαισία τὴν
ζωηρότητα και τὸν χρωματισμὸν, ἐφείλ-
κε τὸ βλέμμα και προσελευσε τὴν προ-
σοχήν. Ὁ Ῥαῦμόνδος, μεθ' ὄλην τὴν ἀ-
πασχόλησίν του, κατελήφθη ὑπὸ ἐνδια-
φέροντος ὑπὲρ τῶν προσώπων ἅτινα ἐ-
φαίνοντο ζῶντα ἐπὶ τῆς ζωγραφίας· ἡ
σκηνὴ ἡ παριστανομένη ἐκεῖ ἐν εἰκόνι,
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, εἶχεν ἄλλως τε
παράδοξον συνάφειαν πρὸς τὸ μικρὸν οἰ-
κογενειακὸν δράμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ἀφρο-
συνη του τῷ εἶχε δώσει ἐν πρόσωπον.

Ὅταν κατεβίβασε τὴν λαμπάδα και
αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι τῆς ζωγρα-
φίας ἦσαν ἐγκεχαραγμέναι ἐν τῇ μνή-
μῃ του.

Ἐσῆμανεν ἤδη ἡ ἐνδεκάτη· καταβε-
βλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου και φρονῶν ὅτι
δὲν εἶχεν ἐτι ἐπιστῆ ἡ ὥρα τῆς φυγῆς,
ἐρόβθη ἐπὶ τῆς κλίνης και πάραυτα ἀ-
πεκοιμήθη.

Ὁ ὕπνος του δὲν ὑπῆρξε μακρὸς· τὸ
μεσονύκτιον ἀφυπνίσθη ὑπὸ τοῦ βραγχῶ-
δους ἤχου τοῦ ἀρχαίου ὠρολογίου. Ἡ
σελήνη, ἥς τὸ φέγγος κῦζάνετο ἀντανα-
κλώμενον ὑπὸ τῆς χιόνης καλυπτούσης
εἰς μακρὰν ἔκτασιν τὸ ἔδαφος, ἐπλήρου
τὸν θάλαμον φωτὸς ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Ὁ Ῥαῦμόνδος ὕψωσε μηχανικῶς τὸ
βλέμμα. Τότε αἶφνης ἐπήδησε τεταραγ-
μένος ἐξω τῆς κλίνης, ἔσυρε τὸ ξίφος
και ἔστη μετὰ τὸ σῶμα κεκλιμένον πρὸς
τὰ ὀπίσω, τὸν βραχίονα τεταμμένον, τοὺς
ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξω τῆς κόγ-
χης, ἀντικρὺ τῆς ἐπιστρώσεως τοῦ τοίχου.
Ἐνόμισε τὸ πρῶτον ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον,
τόσον ἦτο ἔκτακτον τὸ ἀντικείμενον, τὸ
ὁποῖον προσέβαλλε τὸ βλέμμα του, ἀλλ' ἔφ-
θασον και ἂν ἔριβε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ ἀ-
πιστία του ὤφειλε νὰ ἐκλίπῃ· παρίστατο
μάρτυς συμβάντος ὑπερβάλλοντος τὰ ὁ-
δια τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως.

Ἡ σελήνη ἐκρύβη ὄπισθεν νέφους· τὰ
πάντα ἐπεσοκισθήσαν. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο
γενναῖος και πέραν αὐτοῦ τοῦ παρατόλ-
μου· ἄλλως τε, ποτισμένος εἰς τὰς δόξας
τῆς ἐποχῆς, ἐπίστευε τὸ πολὺ πολὺ εἰς
τὸν Θεὸν και ἐνεπαίριζε μετὰ προθυμία πᾶν
τὸ μὴ ἐξηγουμένον ὑλικῶς. Ἐν τούτοις
διήλθε πολλὰς ὥρας μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὴν
χεῖρα, ἀκίνητος και προσκεκολλημένος εἰς
τὴν κλίνην, ὅπως ἴσται οἶσθαι τὸ δυνατὸν μα-
κρὰν τῆς φαντασιώδους ἐμφανίσεως. Μετὰ
ταῦτα ἤνοιξεν ἡσύχως τὸ παράθυρον και
πῆδᾶν εἰς τὸν κήπον ἀνέπνευσε θορυβῶ-
δως, ὡς ἄνθρωπος ἀπαλλασσόμενος ἐπα-
χθεστάτου φορτίου.

— Ὅπως και ἂν ἦναι, θὰ δώσω νὰ
ψάλουν μίαν παράκλησιν! ἐτονόησε δι-
λισθαίων κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ἐγγὺς χωρίου
ἐπανεῖρε τὸν ἵππον του και τὸν κ. δὲ Βω-
νουά, συνάδελφόν του, τὸν ὁποῖον εἶχε
παρακαλέσει νὰ τὸν συνοδεύῃ. Ἐλαβον
ἀμώτεροι τὸν δρόμον τῆς Κέν. Ὁ Ῥαῦ-
μόνδος ἦτο ἐκτάκτως ὠχρὸς και κατα-
βεβλημένος.

— Ἐπαθεῖς δυστύχημά τι; ἠρώτησεν
ὁ κ. Βωνουά.

Ὁ Ῥαῦμόνδος, διατελὼν εἰσέτι ὑπὸ
τὴν ἐντύπωσιν τῶν ὄσων εἶδε, διηγήθη
τὴν ἐξέγερσιν του και τὴν φαντασιώδη
ἐμφάνισιν, πάντα μετὰ τόνου σοβαροῦ και
ἐμφανίντος τελείαν πίστιν. Ὁ σύντροφός
του τὸν ἤκουσε μέχρι τέλους και μετὰ
ταῦτα ἐξερόβη εἰς παταγῶδη γέλωτα.

— Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου!
ἀνεφώνησεν· οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τοῦ ξε-
νοδοχείου δὲν ἠδύνατο νὰ μοι δώσωσι
τὰς πολυτίμους και αὐθεντικὰς λεπτομε-
ρείας, τὰς ὁποίας περιέχει ἡ διήγησίς σου,
ἀλλὰ μοι ὠμίλησαν περὶ διαβολικῆς τιμῆς
αἰθούσης. . . Ἐκοιμήθης εἰς τὴν ἐπεστρω-
μένην αἴθουσαν, φίλε μου, και σπουδαίως
ἐκπλήσσομαι ὅτι σ' ἐπαναβλέπω ζῶντα.

Ταῦτα εἶπὼν ὁ κ. Βωνουά ἤρξατο καγ-
χάζων ὄλαις δυνάμεις. Ὁ Ῥαῦμόνδος
ὑπέφραν ἐκ τῆς εὐθυμίας αὐτῆς. Ἐξώρ-
κισε τὸν φίλον του νὰ τερῆσῃ ἐπὶ τῶν
συμβεβηκότων τῆς νυκτὸς αὐστηροτάτην
ἐχεμύθειαν· ὁ Βωνουά ὑπεσχεθῆ.

Τὴν ἐπαύριον πρῶτη φροντίς τῆς κο-
μῆσεως ἦν νὰ μεταβῇ αὐτῇ ἡ ἴδια και τα-
κτοποιήσῃ τὸ δωμάτιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐ-
κρύβη ὁ Ῥαῦμόνδος. Οὐδὲν ἐλησμώνησεν
οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ θάλα-
μος ἐκατοικῆθη· ἡ Κλαίρη τοῦλάχιστον
τὸ ἐπίστευεν. Ἐν τούτοις μετὰ τὸ πρό-
γευμα ὁ κ. Ζωκούρτ ἔλαβεν αὐτὴν κατ'
ἴδιαν και τὴν ἠρώτησε, τίς ἐκοιμήθη
κατὰ τὴν ἀπουσίαν του εἰς τὸ δωμάτιον
ἐκεῖνο.

— Οὐδεὶς, ἀπεκρίνατο ἡ κόμησσα ἐ-
ρυθρῶσα.

Ὁ κ. Ζωκούρτ ἐρόβησεν ἐπ' αὐτῆς βλέμ-
μα τεθλιμμένον και ἑταστικόν.

— Κλαίρη, εἶπεν εἶτα βραδέως, σὰς

ὀφείλω μίαν ἐχημ. στήρευσιν. Ἐπάρχουσι,
νομίζω, ἄνθρωποι ἀρκετὰ ἀγρεῖσι, θέλον-
τες διὰ τῆς συκοφαντίας νὰ καταστρέψωσι
τὴν εὐδαιμονίαν δύο συζύγων. Ἐλαβον
ἐσχάτως μίαν ἐπιστολήν, ἣτις σὰς κατη-
γορεῖ χαμπερῶς τὴν ἀπερόψια μετὰ πε-
ριφρονησεως, ἅμα ἀναγνούς τὰς πρώτας
λέξεις· ἀλλὰ . . . ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ!
Κλαίρη, εἶπατέ μοι, τίς ἐκοιμήθη εἰς τὸν
θάλαμον ἐκεῖνον κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

— Οὐδεὶς! ἀπεκρίνατο ἡ νεαρά γυνή,
φοβουμένη μὴ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐξα-
δελφόν της και τὸν σύζυγόν της.

Ὁ κόμης ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ τινὰς
στιγμὰς· συγκίνησις ὀδυνηρὰ ἀνεγινώ-
σκετο εἰς τὸ βλέμμα του.

— Ἠπατήθην ἀναμφιδόλως, ἐψιθύρι-
σεν ἵπομακρυνόμενος.

Τὴν πρωῖαν εἶχεν ἀσκόπως περιέλθε
τὸν πύργον. Ἐν τῷ θαλάμῳ, περὶ οὗ το-
σάκις ὁ λόγος, σημειῖν τι ἀνομοιοσύνη-
τον και τὸ ὁποῖον θὰ λάβωμεν κατόπιν
ἀφορμὴν νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώ-
στην, τῷ ἀπεκάλυψε τὴν πρόσφατον πα-
ρουσίαν ξένου. Ἡ περίστασις αὕτη τῷ ἐ-
προξένησε λίαν ἐλαφρὰν ἐντύπωσιν, ἀλλ'
ἀνεμνήσθη ὅτι εἶδε τὴν προτεροῖαν τὴν
στιγμὴν τῆς ἀφξέως του ἐν φῶς φεύγον
ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, ἀπὸ τῆς αἰ-
θούσης εἰς τὴν ἀκατοίκητον πτέρυγα· ἀ-
νεμνήσθη πρὸ πάντων τῆς ταραχῆς τῆς
Κλαίρης εἰς τὴν ὄψιν του και ἀπεφάσισε
νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσιν. Ἡ ἀπόκρισις τῆς
Κλαίρης ἦτο κεραυνοβόλημα διὰ τὸν κ.
Ζωκούρτ. Ἡ Κλαίρη κατήρχετο εἰς τὸ
ψεῦδος, εἶχε λοιπὸν ἰσχυρὸν συμφέρον
ν' ἀποκρύψῃ τὴν διαμονὴν ξένου εἰς Ῥω-
βίλλην.

Ὅποῖον συμφέρον;

Ὁ κ. Ζωκούρτ δὲν ἐτόλμα ν' ἀποκριθῆ
εἰς τὴν ἐρώτησιν αὕτην. Ἐπανῆλθεν εἰς
τὴν ἀκατοίκητον πτέρυγα και παρετήρη-
σεν αὖτις τὰ ἐν τῷ θαλάμῳ. Τὰ πάντα
ἦσαν ἐν τάξει πλην τῆς ἐπιστρώσεως τοῦ
τοίχου, τῆς ἐπιστρώσεως ἣτις ἐμαρτύρει,
θετικώτερον τοῦ ὄρκου ἀνθρώπου, ὅτι ὁ
θάλαμος ἐκατοικῆθη ὕκτα.

Βέβαιος περὶ τῆς δυστυχίας του, ἐνε-
κρυψε τὴν ὀδύνην του ἐν ἑαυτῷ, διέταξε
νὰ ζεῦξωσι και πάλιν τοὺς ἵππους εἰς τὴν
ἀμαξάν του και ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἀπεχι-
ρέτισε φιλοφρονητικῶς τὰς δύο κυρίας.

Οὕτως ἐψεύσθη ἡ ἐλπίς τῆς δεσποινί-
δος Ὀλβίας Ὠδμέρ. Διέμεινεν αὕτη πε-
ριωρισμένη εἰς τὸν φοικωδὴ ἐκεῖνον πύργον,
ἐν τῷ ὁποίῳ ἐμαραίνετο ἡ ὠριμος ἡλικία
της· δὲν ἐπανεῖδε τοὺς Παρισίους, τὸν ναὸν
τῶν χαρίτων, και ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ
καταδεδικασμένην ἑαυτὴν εἰς διὰ βίου ἀ-
γαμίαν. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀπομόνωσίς της
ἠξήθη, τῆς Κλαίρη διατελούσης καθ' ἑ-
λπὴν τὴν ἡμέραν κεκλεισμένης εἰς τὰ δώ-
ματά της. Εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας
τὰ μυστηριώδη ἀγγέλματα τῆς δεσποινί-
δος Λουκίας Βολμεράνζ, ἅτινα μόνον πα-

ρείχον τροφήν τινα εἰς τὴν περιέργειν τῆς Ὀλίβας, ἐξέλιπον ἀποτόμως. Ὁ κ. Ζωκούρτ καὶ αὐτὸς σχεδὸν πλέον δὲν ἔγραφεν.

II

Ὁ ἰππότης Λανζέλ-Κουδράς ἦτο ἀνθρώπος πολυθέλητος. Ἐγραφε στίχους ἐξαισίους ὡς ὁ Δορὰ καὶ διηγεῖτο μύθους κάλλιον παντὸς ἄλλου. Αἱ ἱστορίαι τῶν βυρκολάκων ἦσαν τότε ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν ὁ Φλωριάν κατέλειπεν ἡμῖν ὑπόδειγμα ἐν τῇ Βαλερία ἄλλ' ὁ Φλωριάν ἐδείξε φαντάσματα ποιμένων καὶ οἱ ποιμένες, ζῶντες εἴτε νεκροί, εἶναι φύσει ἥμισυ διασκεδαστικοί. Ὁ ἰππότης Λανζέλ-Κουδράς δὲν ἔχανετο εἰς τοιαῦτα· οἱ βυρκολάκες τοῦ κατώκου πάντοτε μαύρους γοθτικούς πύργους ἤκούοντο εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ σημαίνοντες βραδέως οἱ κώδωνες τοῦ παναρχαίου κωδωνοστασίου· αἱ σιδηροὶ πανοπλῖαι συνεκρούοντο ἐν ἡῶ πενήμῳ πρὸς ἀλλήλας· ἡ σελήνη διήρχετο, ὅπως φωτίση τὴν σκηνήν, διὰ φαντασιωδῶν ὑαλωτῶν θυριδωμάτων διὰ ταῦτα ὁ κ. Λανζέλ ἦτο περιζήτητος· ἂν καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ ἦτο μηδαμινὴ καὶ ἡ περιουσία τοῦ μετριωτάτη συναεστρέφετο ἐν τοῖς ἀνωτάτοις κύκλοις. Ἡ διασημότης τοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1775. Παρουσιασθεῖς εἰς τὴν αὐλὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἔλαβε κρυφίως μετ' ἑαυτοῦ ψαλίδα πεποικιμένην καὶ κίπτεράν κ' ἔκοψεν ἐπὶ φύλλῳ περγαμνῆς τὴν βασιλικὴν εἰκόνα κατὰ κρόταφον τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας. Τοῦτο τῷ ἀπέφερε μίαν σύνταξιν καὶ μεγάλην φήμην. Πράγματι δὲ, εἴμεθα περὶ τούτου πεπεισμένοι, ἐχρηάσθη ἡ ἐπανάστασις καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς, ὅπως παρεμποδίσωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιουσάτου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν μεταγενεστέρων εἰς ἀπωτάτω χρόνους.

Ἐσπέραν τινα ὁ κ. Λανζέλ-Κουδράς ἔμελλε νὰ τέρψῃ τοὺς ξένους τοῦ πρίγκιπος Δελσόν· ἐνεδύθη ἐπομένως τὸ μάλλον ἐντιμὸν ἐνδυμᾶ τὸ καὶ συνηγάγεν ἐν δέσμῃ πάντα τὰ μέσα του, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ καταστῇ εὐάρεστος. Ἡ δόξα δὲν ἦτο τὸ μόνον ἐλαττήριον τοῦ ἰππότου· ἔλειπεν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ στοιχείου μετ' ὑπομονῆς ἐπιδικώμενον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, γυνὴ τῆς ὁποίας ἡ προῖξ νὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνυψώσῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν προμηθευτῶν του. Ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς φοῖνιξ δὲν εἶχεν ἔτι εὐρεθῆ, ἀλλ' ἡ τύχη εἶναι θεότης παντοδύναμος· ἐκ συνέσεως δὲ οὐδέποτε παρημέλει οὐδὲν τῶν πλεονεκτημάτων του. Ἐφθασε τὰς πεποικιμένους ψαλίδας ἔχων ἐν τῷ θυλακίῳ, τὴν μνήμην κατάφορτον ἐξ αὐτοσχεδίων εἰδυλλίων καὶ θλιβερῶν διηγήσεων, τὰς ὁποίας ἐπιπόνως εἶχε κατασκευάσει. Ὁ ἰππότης εὐρίσκειτο

πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ τέρμα ἀληθῶν διηγήσεων. Ἀφοῦ ἔκοψε τὰς εἰκόνας ἀρκετοῦ μέρους τῆς συναναστροφῆς καὶ ἔμελλε τὰ ἄσματά του πρὸς γενικὴν εὐχαρίστησιν, ἔστη πρὸς στιγμὴν σκεπτόμενος καὶ περιεβλήθη ἔκφρασιν πένθιμον.

Οἱ παρστώτες συνηθροίσθησαν ἀμέσως εἰς κύκλον· ἦτο τοῦτο σιωπηλὴ ἀγγελία καὶ σύνθημα τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου μέρους τῆς παραστάσεως τοῦ ἰππότου δὲ Λανζέλ-Κουδράς.

— Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ διηγηθῶ εἰς τὰς κυρίας, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ ἀρκούντως καταπληκτικῆς, εἶναι ἀληθῆς· τὴν ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ἐκεῖνου, ὅστις ἔπαιξε τὸ κύριον πρόσωπον εἰς τὸ παράδοξον αὐτὸ συμβεβηκός :

« Εἰς ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν ἀποσιωπῶ χάριν ἀβροφροσύνης καὶ ἐχεμυθίας, νέος ἀξιωματικός, τοῦ ὁποίου ὁ αὐτὸς λόγος μὲ ὑποχρεοῖ νὰ μὴ εἶπω τὸ ὄνομα, ἀφίνει τοὺς Παρισίους, ὅπως μεταβῆ εἰς ἐπαρχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀναφέρω· αἱ κυρίαί θὰ ἐπιδοκιμάσωσι τὴν ἐπιφύλαξίν μου. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἤρᾳ τὸ ὄρασις τινὸς ἀπροσπελάστου, κεκλεισμένης εἰς φοβερὸν πύργον ἡμιπεπτωκότα, κείμενον μακρὰν πάσης πόλεως. Ἀνηγαπάτο· ἐν τούτοις ἡ κυρία δὲν εἶχεν ἀκόμη παραβῆ νόμον τινά, ὅστις φέρει εἰς ἀπελπισμὸν τὰς σφόδρα ἐρώσας καρδίας. . . » Ὁ ἰππότης ἐσίγησε καὶ συνέθλιψε τὰ τρίχαπτα τοῦ ἐπιστηθίου του μετ' ἐκφράσεως ἀμηχανίας.

— Χάριν εὐκολίας τῆς διηγήσεως, ὡς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς, ὑπέλαβε μετὰ βραχείαν σιωπὴν, ἀνάγκη, βλέπω, νὰ εὔρω ὀνόματα τῶν προσώπων. Λοιπὸν, ἐὰν αἱ κυρίαί εὐαρεστῶνται νὰ τὸ ἐπιτρέψωσιν, ὁ ἔραστής θὰ κληθῆ Δοριμῶν, ἡ καθειργμένη Ἐστέλλα, καὶ ὁ σύζυγος Γερόντης. . .

« Ὁ Δοριμῶν λοιπὸν ἦτο ἰππότης θελκτικὸς ἐξωτερικοῦ, κρατῶν καλῶς τὴν γραφίδα ὅσον καὶ τὸ ξίφος, καὶ πλασμένος ὅπως δρέπη ἐπιτυχίας καὶ παρὰ ταῖς μᾶλλον σκληραῖς. Μὴ δυνάμενος ἐν τούτοις νὰ κάμψῃ τὴν αὐστηρότητα τῆς ἀπανθρώπου Ἐστέλλας, εἰσέδυσσε κρυφίως νύκτα τινα εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόντη καὶ πίπτων εἰς τὰ γόνατα τῆς ὄραίας ἐγύμνωσε τὴν σπάθην μὲ σκοπὸν ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ Ἐστέλλα ἀφῆκε πάραυτα μεγάλας κραυγὰς καὶ ἐκράτησε τὸν βραχίονά του, ὁπὲρ ἔφερε δάκρυα εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖνου καὶ τελείου ἔραστοῦ. Δὲν θὰ σᾶς περιγράψω τὴν ἐπακολουθήσασαν σκηνήν· ὁ Θεὸς τοῦ ἔρωτος ἔχει θαυμασία ἀπόκρυφα δι' ὧν σπεύδει τὸν δρόμον τῶν ὀρών· ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προ-

χωρήσει πολὺ, ἐνῶ ὁ Δοριμῶν καὶ ἡ ἐρωμένη του δὲν εἶχον ἔτι εἰπεῖ οὐδὲ τὸ ἦμισυ τῶν ὅσων ἤθελον νὰ εἰπωσιν.

« Αἴφνης ἤκουσαν μέγαν θόρυβον· ἐκρούετο παταγωδῶς ἡ πύλη. Ἡ Ἐστέλλα ἀνεγνώρισε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου καὶ παρὰ μικρὸν ἐλιποθύμει, τόσον ὑπέστη τρόμον· ὁ Δοριμῶν τῇ προέτεινε νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ καὶ νὰ κατακερματίσῃ ὅν τινα ἀποπειραθῇ νὰ εἰσέλθῃ· ἐκεῖνη ἔχυνεν ἄφθονα δάκρυα καὶ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀποφασίσῃ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ πυργικὴ θεραπεία μετέβη ν' ἀνοιξῆ.

« Ἰπῆρχεν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Γερόντη θάλαμος μεμονωμένος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ φόβος ἀπεμάκρυνε πάντας· ὁ θάλαμος οὗτος, ἐλέγετο, ὅτι ἐσυχνάζετο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Ἰδέα αἰφνιδία ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ἐστέλλα, ἥτις ἔσυρε τὸν Δοριμῶν ἐξω τῆς αἰθούσης.

« Ὅταν ὁ αὐθέντης Γερόντης εἰσῆλθεν, ἡ σύζυγος τοῦ ἐκάθητο ἐπακουμβοῦσα τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς ἐστίας· τῷ ἔτεινεν ἠδέως τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμὸν εἰς ἐνδειξιν εὐμενείας· εἶτα, ἐπειδὴ ὁ Γερόντης ἦτο κατάκοπος ἐκ τοῦ ταξιδίου, οἱ σύζυγοι μετέβησαν εἰς τὴν κλίνην τῶν.

« Ὁ Δοριμῶν, ὀδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐστέλλας εἰς τὸν φοβερὸν θάλαμον, κατανθεματίζεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν εἰμαρμένην, ἥτις διέκοψε τόσον ἀποτόμως συνέντευξιν τόσον πλήρη θεληγῆτρων. Χάριν διασκεδάσεως ἠθέλησε νὰ ἐρευνήσῃ λεπτομερῶς τὸν θάλαμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον τῷ παρεῖχε πρὸς ὑπνον τύχη σκληρὰ. . . »

Ὁ κ. δὲ Λανζέλ ἀνέπνευσε καὶ περιήγαγε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ κοινοῦ του. Οἱ πλείστοι τῶν ἀκρατῶν προσεῖχον ὀπωσθήποτε· ἀλλὰ δύο ἄνδρες, τὴν κεφαλὴν ἔχοντες πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, τὸ βλέμμα προσήλωμένον ἐπὶ τοῦ διηγουμένου, ὡς ἂν εἴ ἤθελον νὰ καταβροχθίσωσι τοὺς λόγους του εἰς τὸ διάστημα, ἐτίμων ἰδίως τὴν διήγησιν. Ὁ εἰς ἦτο νεαρὸς σωματοφύλαξ φέρων τὰς ἐπωμίδας λοχαγοῦ· ὁ ἕτερος, ὀπωσοῦν προκεχωρηκῶς τὴν ἡλικίαν, ἔχων φυσιογνωμίαν σοβαρὰν καὶ βαθέως μελαγχολικὴν, περιεβάλλετο τὰ παράσημα ὑποστρατήγου. Ἀμφότεροι εἶχον ἀκουσίως ἐγερθῆ καὶ ἴσταντο ὄρθιοι ἐν μέσῳ τοῦ καθημένου ἀκρατηρίου. Ὁ ἰππότης, κατατεθειλμένος ἐκ τοιαύτης ἐπιτυχίας, τοῖς ἔπεμψε χαρίεντα ἀσπασμὸν καὶ ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς κατὰ προτίμησιν :

« Ὁ Δοριμῶν ἔστη ἐνώπιον ἐπισφώσεως τοῦ τοίχου θαυμασίως ἐξεργασμένης. Παρίστα αὐτῇ γοθτικὸν πύργον κεκοσμημένον δι' ὄλου τοῦ ἀλλοκότου

κόσμου τοῦ ἐν χάρισι κατὰ τοὺς χρό-
νους τῆς βαρβαρότητος· εἰς τὸ βάθος
μεγάλῃ πυρᾷ ἐκ κορυφῶν δένδρων ἔκαιεν
εἰς εὐρυτάτην ἐστίαν· παρὰ τὴν ἐ-
στίαν νεαρός ἀκόλουθος καὶ πυργοδέ-
σποινα ὠραϊότητος ἄκρας ἴσταντο, ἡ
μὲν ὀρθία, ἐν στάσει τρόμου, ὁ ἕτερος
γονυπετής καὶ ὀμιλῶν περὶ ἔρωτος.
Εἰς τὴν ἑτέραν ἄκραν τῆς αἰθού-
σης, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ θύρας ἡμνησεωγμέ-
νης ἐπεφαινετο ἱππότης ὑψηλοῦ ἀ-
ναστήματος, κατάφρακτος ἐκ παν-
τοιδῶν ὄπλων· τὰ σιληρὰ καὶ ἀ-
μειλιχτα χαρακτηριστικά του εἶχον
καταστῆ σκληρότερα ἐκ τῆς ὀργῆς· τὸ
βλέμμα του κατέπιπτε βαρὺ ἐπὶ τῆς
γυναίκος, ἦν ἀπελίθου. Ὁ ἀκόλουθος
οὐδὲν ἔβλεπεν.

«Πάντα ταῦτα ἀπεικονίζοντο μετὰ
τοσαύτης τέχνης, ὥστε ὁ Δοριμῶν διε-
τέλει ὑπὸ γοητείαν, ἀναμμένων σχεδὸν
νὰ ἴδῃ τὴν σπάθην τοῦ πυργοδεσπό-
του ἐξερχομένην τοῦ σιδηροῦ καλεοῦ,
τὴν ἀποκοπεῖσαν κεφαλὴν τοῦ ἀκολου-
θου κυλιομένην ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ
τὴν δέσποιναν συρομένην εἰς τὰ γό-
νατα καὶ ζητοῦσαν χάριν μετὰ δα-
κρῶν. Ἴσως ὁ ἡμέτερος ἦρως ὑπέστη
τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἀναλογίας,
ἦν παρίστα ἡ θέσις τοῦ ἀκολουθου πρὸς
τὴν ἑαυτοῦ...»

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές) Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον)

Θ'

Μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λόφου συνδιάλεξιν
ἡ πρὶν μελαγχολία τῆς νεάνιδος, ἦν κα-
τώρθου ἄλλοτε νὰ δαμάξῃ, ἐπανῆλθε
σφοδρότερα καὶ μᾶλλον κατάδηλος· ἐκ
νέου δὲ οἱ γονεῖς, ἰδίως ὁ πατὴρ καὶ ὁ
ἀδελφός, ἤρξαντο μεριμνῶντες περὶ
αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ κόρη εἶχε καταστῆ ἀγνώ-
ριστος. Ὡχρότης ἐπαισθητῆ ἤρξατο χρω-
ματίζουσα τὰς παρειὰς αὐτῆς, ὀμιλεῖ
ὀλίγον, ἄλλοτε δὲ, ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ
κατανικήσῃ τὴν κατατρώγουσαν αὐτὴν
ἡδεῖαν ὀδόντην, θρυβοῦσα, γελῶσα καὶ
ἀστεϊζομένη, αἴφνης ἐσώπα, τὸ βλέμμα
ἔχουσα ἀπλανές καὶ ὡσεὶ προσηλωμένον
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου· δάκρυ δὲ ἐ-
φαίνετο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς, βρα-
δέως λειβόμενον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο μετὰ τὸν ἀδελ-
φου τῆς ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Εἶχον μίαν
τῶν ἀδιαφόρων ἐκείνων καὶ περὶ παντοίων
ἀντικειμένων συνομιλίαν, ὁ δὲ Ἀχμέτ,

βλέπων τὴν ἀδελφὴν του λαλοῦσαν με-
τὰ ζωηρότητος, παρηγορεῖτο ὑπὸ τῆς ἰ-
δέας, ὅτι ἡ νέα θάπηλάσσετο τῆς ἀγνώ-
στου ἀσθενείας.

Αἴφνης, χωρὶς οὐδόλως νὰ τὸ περι-
μῆνῃ·

— Ἀλλὰ τί γίνεται ὁ Πέτρος, ἀ-
δελφέ; ἤκουσε ἐρωτῶσαν τὴν ἀδελφὴν
του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Καλὰ εἶναι, εἶπε, ταραχθεὶς προ-
φανῶς διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐρωτή-
σεως.

— Τὸν βλέπεις; ... τὸν βλέπεις; ...
ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Χαηλιέ, ἐνῶ συγ-
χρόνως ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐζωγρα-
φεῖτό τι, ὅμοιον φθῶν καὶ ζηλοτυπία,
οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐξ ἐπιθυμίας.

— Τὸν βλέπω καθ' ἐκάστην σχεδόν,
ἀδελφή. Μέρωτᾶ περὶ σοῦ, περὶ...

— Περὶ ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις με-
τ' ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ὑπὸ χαρᾶς.

— Ναί, περὶ σοῦ, περὶ τοῦ πατρός
μας, περὶ τῆς μητρός μας...

— Ἄ! καὶ περὶ τοῦ πατρός μας,
καὶ περὶ τῆς μητρός μας... ἐψιθύρισεν ἡ
νεάνις δυσαρεστηθεῖσα.

Καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς κατέπεσεν ἀπελ-
πὶς ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Λοιπὸν σὺ τὸν βλέπεις... τὸν ἀ-
γαπᾶς πάντοτε; ..

— Πάντοτε· εἶναι φίλος μου, ἀδελφός
μου.

— Φίλος σοῦ, ἀδελφός σοῦ μόνον;
Ἄλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἰδικός μου; .. Διατί
δὲν εἶναι καὶ ἰδικός μου, ἐνῶ ἦτο ἄλ-
λοτε; ...

— Μήπως καὶ τώρα δὲν εἶσαι;

— Ὡραία τῆ ἀλήθεια! Ἄλλ' ἔχω νὰ
τὸν ἴδω τόσον καιρὸν, ἐνῶ ἄλλοτε εἴμεθα
πάντοτε μαζὴ!

— Καὶ δὲν ἤξεύρεις ὅτι δὲν εἶσαι
πλέον ἡ μικρὰ κόρη; Τώρα πλέον ἐγει-
νες μεγάλη, καὶ ἐννοεῖς, πιστεύω, ὅτι δὲν
συγχωρεῖται, δὲν εἶναι δυνατόν...

— Δὲν εἶναι δυνατόν! ... Καλὰ! ...
Ποῖος σὲ εἶπε νὰ μὲ τὸν φέρῃς εἰς τὴν
οἰκίαν, νὰ τὸν γνωρίσω, νὰ συνειθίσω νὰ
τὸν βλέπω; ... Διατί, Ἀχμέτ, μὲ ἔκα-
μες δυστυχῆ; ... τί σοῦ ἔπεισας; Ἐγὼ
πάντοτε σὲ ἠγάπων καὶ ποτὲ δὲν σὲ ἐ-
πείραξα, δὲν σὲ ἔβλαψα εἰς τίποτε. Διατί
σὺ θέλεις τὸ κακόν μου, Ἀχμέτ, τὸν
θάνατόν μου! ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχῆς κόρη,
ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— Ἀδελφὴ μου, καλὴ μου ἀδελφῆ,
παρηγορεῖς! τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Ἀχ-
μέτ θορυβηθεὶς ἐπὶ τῆ τυρωτάδει ἐκείνῃ
καταστάσει τῆς Χαηλιέ.

Ἄλλ' αἴφνης ἡ νέα, ἐγερεθεῖσα καὶ
πλησιασάσα πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, ἔλα-
βεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καί, ἀτενίζουσα
αὐτῷ μετ' ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρῶν:

— Ἀχμέτ, ἀδελφέ! εἶπεν ἡρέμα. Ἄφ'
ἄτου δὲν βλέπω τὸν Πέτρον, δὲν εἶ-

μαι καθόλου ἤτυχος. Νομίζω ὅτι κατὶ
μοῦ ἔλειψεν ἀπ' ἐδῶ, νομίζω ὅτι ἐπήρε
τὴν καρδίαν μου μαζὺ του... ἔγινε κα-
κὴ! δὲν ἀγαπῶ καὶ σέ! καταλαμβάνεις;
ἔγινε κακὴ.

Κύψασα δὲ πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἀδελ-
φου τῆς:

— Οἶλεις, ἀδελφέ μου, νὰ ποθᾶν;
τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς σπαραξικαρδίου, θέ-
λεις νὰ μὲ ἴδῃς νεκρὰν!

Καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου κλαί-
ουσα.

Ὁ Ἀχμέτ, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ αἰφνι-
δίᾳ ὅσον καὶ ἀρελεῖ ἐξομολογήσει τῆς
νεάνιδος, ἔμεινε ἐμβρόντητος, καὶ τοι,
διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνόησεν
καθαρῶς τί συνέβαινε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
νεάνιδος.

Ἐτι ἐνόησε καλῶς ἦτο, ὅτι ἡ ἀδελ-
φὴ του ἐζήτηε πρᾶγμα, ἀπαγορευόμενον
ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς θρησκείας του.

Ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε συλλογιζόμενος περὶ
τοῦ προκείμενου καὶ ποικίλα σχέδια δια-
πλάττων.

Ἡ εἰκὼν τῆς ἀδελφῆς του, ἦν ἠγάπα
παραφόρως, μελαγχολικῆς, σοβαρᾶς, πα-
σχούσης, ὅλον ἐπανήρχετο εἰς τὴν φαν-
τασίαν του.

Ἐνθεν αἱ αὐστηραὶ ἀπαγορεύσεις τοῦ
Κοράν, ἐνθεν ἡ πάσχουσα οὕτω σφοδρῶς
ἀδελφῆ, ἦτις πιθανῶς, τῆς ἐλεινῆς αὐ-
τῆς καταστάσεως ἐπιτεινομένης, νὰ πώ-
λετο.

Ὁ ἀγαθὸς Τούρκος εὐρίσκετο ἐν δεινῇ
ἀμηχανίᾳ.

Ἐπὶ τέλους σχηματίσας σταθερὸν τινα
ἀπόφασιν, ἠγέρθη, ἔλαβεν—ἤθελα νὰ εἶ-
πω τὸν πῖλόν του, λησμονῶν ὅτι οἱ ὀθω-
μανοὶ δὲν φέρουσιν πῖλους, οὐδ' ἀποκαλύ-
πτονται μένοντες οἴκοι—καὶ ἐξῆλθε τῆς
οἰκίας μετὰ σπουδῆς.

Γ'

Ὁ Πέτρος, μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λόφου
ἐξομολόγησιν, ἐννοεῖται ὅτι καθῆκόν του
ἐνόμισε νὰ διακόψῃ τὰς εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ γέροντος Ὀθωμανοῦ ἐπισκέψεις του.

Εἶδε μὲν ὅτι τὸ πρὸς τὴν Χαηλιέ
πάθος ἦτο ἀθεράπευτον, προσέβλεπεν ὅτι ὁ
πρὸς αὐτὴν ἔρωσ του ἐμελλε νὰ πο-
θῆ ἀτυχῆς, ὀλέθριας ἴσως, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν
ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκρίξωσῃ!... ἀφοῦ ἡ καρ-
δίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἦτο καὶ ἔσεται μυστή-
ριον ἀνεξήγητον; ...

Ἡ γυναῖξες! ἐὰν ἐγνωρίζετε εἰς ὅποια
μαρτύρια, εἰς ὅποια βασάνους ρίπτετε
ἐνίοτε τοὺς ἀτυχεῖς ἄνδρας, δὲν θὰ εἴσθε
τοσοῦτον ἀσπλαγχοὶ, θὰ εἴχετε καρδίας
μᾶλλον εὐμακάκτους, ὥτα μᾶλλον εὐή-
κοα!

Δὲν ἔχω ἀνάγκην λόγων πολλῶν, ὅπως
ἐξηγήσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου τὴν
ἀγωνίαν τοῦ δυστυχοῦς ζωγράφου. Οἱ

πλείστοι ἐξ αὐτῶν—διατί ὄχι πάντες;—διήλθον τὰς ἡδονικὰς καὶ πικρὰς ἅμα ταύτας στιγμὰς τῆς ἀγωνίας, καὶ αἱ καρδίαι αὐτῶν ἐπετάχυνον τοὺς παλμούς των, προσεγγιζούσης τῆς μακαρίας ὥρας τῆς συνεντεύξεως.

Οἱ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν ἀναγνώσται μου θὰ ἀναμιμνήσκωνται ἤδη τῶν στιγμῶν ἐκείνων καὶ ἀκουσίως, καὶ τοι, κατὰ τὸν μέγαν ποιητὴν, οὐδεμία ἀλλῆ μεγαλειτέρα ὁδὸν τοῦ ἀναμιμνήσκεισθαι τοὺς εὐδαίμονας χρόνους ἐν τῇ ἀθλιότητι· οἱ δὲ νέοι θὰ παραβάλλωσιν ἑαυτοὺς πρὸς τὸν ἥρωά μου.

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα, ἐννοεῖται, ἐὰν ἔχω ἀναγνώστας καὶ ἀναγνώστριάς, πρὸς τὰς ὁποίας,—ἀς ἐξομολογήθῃ ὡς γραῖα εὐσεβῆς πρὸ εὐσάρκου καλογήρου—αἰσθάνομαι ἰδιάζουσιν συμπάθειαν.

Ἄς φαντασθῶσι λοιπὸν τὸ μέγεθος τῆς ἀγωνίας τοῦ Πέτρου, ὅστις ὄμως δὲν περιέμενεν ὦραν συνεντεύξεως, ἀλλ' ἐσυλλογίζετο πῶς νὰποφύγῃ τὴν ὥραν ταύτην, καίπερ ἀγαπῶν, ὡς ὀλίγοι ἠγάπησαν.

Ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ζωγραφικὴν κλίσις τοῦ ἐξέλιπε καθ' ὀλοκληρίαν· ἀλλ' ὄχι, σφάλλωμαι, ἢ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν κλίσις τοῦ πυξήθη, ἐὰν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν πολλῶν εἰκόνων ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ὅπου εὐρίσκομεν αὐτὸν τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀλλ' εἰκόνων καὶ ζωγραφιῶν μόνον τῆς Καληλιέ.

Ἀληθῶς ὁ ἀτυχὴς ἡμῶν ζωγράφος ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ πλήρη συλλογὴν εἰκόνων διαφόρων θέσεων τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ νεάνιδος, ἢν ἐζωγράφησεν ὀρθίαν, κεκλιμένην, ἐν προτομῇ, ἐν κατατομῇ, κεκαλυμμένην, ἀκάλυπτον, ἐν τῷ δωματίῳ, ἐπὶ τοῦ λόφου καὶ οὕτω καθεξῆς.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκομεν αὐτόν, πάλιν εἰς τὴν ζωγραφίαν εἰκόνος τῆς Καληλιέ εἶναι ἀπνησχολημένος.

Ζωγραφεῖ αὐτήν, ἐν ἀφοσιώσει καὶ προσοχῇ, εἰς φυσικὸν σχεδὸν μέγεθος.

Ἡ ὠραία ξανθὴ κεφαλή τῆς νέας εἶναι ἐν τῷ περατοῦσθαι, ἐνῶ κατωτέρω διακρίνεται τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος ἐνσχεδίῳ.

Ὁ καλλιτέχνης, σύρας καὶ τὴν τελευταίαν γραμμὴν τῆς γραφίδος του, καταλείπει τὴν πυξίδα καὶ ἐγειρεται.

Ἀποσυρθεὶς δὲ βήματα τινα πρὸς τὰ ὀπίσω, σταυροῦναι τοὺς βραχίονας καὶ ὅλος ἔνθους ἀτενίζει πρὸς τοὺς χαρρακτῆρας τῆς ὠραίας καὶ προσφιλοῦς γυναικός.

— Ἀί! καὶ πάλιν τίποτε! ψιθυρίζει μετ' ὀλίγον ἐν ἀγανακτῆσει, πάλιν τίποτε! . . . Τόσον λοιπὸν ἀνίκανος τεχνίτης εἶμαι, ὥστε νὰ μὴ δύ-

ναμαι νὰ τὴν ζωγραφίσω τελείαν, ἀγγελον, οἷα εἶναι! . . . Ψυχρὸν καὶ ἀπαθὲς τὸ βλέμμα, ἀκομφοὶ οἱ ὄμοι, τραχὺ τὸ πρόσωπον, ἐνῶ ἐκείνη, ὦ Θεέ μου! εἶναι ὅλη χάρις, ὅλη μαγεῖα! . . . Ἔχει βλέμμα δυνάμενον νὰ παρὰσχη καὶ εἰς μάρμαρον ζωὴν, ἀπαλὸν καὶ θεσπέσιον τὸ σῶμα, ἀκτινοβόλον τὸ πρόσωπον! . . . Τόσον λοιπὸν γελοῖος καλλιτέχνης εἶμαι, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰντιγράψω εἰκόνα, ἥς τὸ πρωτότυπον ἔχω ἐδῶ! ἀνέκραξε, πλήττων τὸ στήθος μετ' ἡ χεῖρα, ἐδῶ, ἐν πῇ καρδίᾳ μου. . . Ἄλλὰ μὴ αἰ λοιπαὶ εἶναι μᾶλλον ἐπιτυχεῖς; . . . Πανταχοῦ, πανταχοῦ ἢ αὐτὴ ἀποτυχία! ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μᾶλλον ἐξαπτόμενος. Τετέλεσται! . . .

Μεθ' ὅλον τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου, μεθ' ὅλους τοὺς πόνους καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς ὑπέστην, σὲ ἀφίνω, ὦ θεία τέχνη, ἥτις μέχρι τοῦδε μετ' ἐπεθύμησας καὶ ἐν ἧ τσαύτην εὐρίσκον ἠδονήν! . . . Οὐσίαν ἐξισταστήριον ἐδῶ μέσα, ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου μου, θὰ σοὶ προσφέρω τὰ ἔργα μου ἅπαντα! Ἄλλ' ὄχι, ὄχι ἅπαντα! Ἐν μόνον ἀς σωθῇ ἐκ τῆς γενικῆς καταστροφῆς. . . Ὡ θεῖέ μου! προσέθηκε, γονυπετῶν πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ γέροντος θεοῦ, τὰ ἠλπίζεις σύ, νὰ ματαιωθῶσι τόσον οἰκτρῶς τόσα λαμπρὰ ὄνειρα!

Εἶτα δὲ ἐγερεθεὶς καὶ ἀρπάσας μαχαίριδιον, ἤρξατο κατασχίζων τινὰς τῶν εἰκόνων.

— Ἄφου μετ' ἐστέρησας, ὦ μητριὰ φύσις, τοῦ ἱεροῦ πυρός, ὅπερ ἐμπνέει καὶ ἀναδεικνύει τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ καλλιτέχνας, ἀφου οὐδὲν εἶμαι, ἀς ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ἢ μετριότης! . . . Δὲν θέλω νὰνῆκω εἰς τὸν ὄχλον, εἰς τὴν ἀγέλην τῶν ζωγράφων! . . . ἀνέκραξεν.

Καὶ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἐξηκολούθει καὶ τὸ μαχαίριδιον ἐξηφάνιζε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς εἰκόνας.

Ἄλλ' αἰφνης ἡ χεὶρ τοῦ ζωγράφου καταπίπτει βαρεῖα. Εἶχεν ἔλθῃ πρὸ εἰκόνας τῆς Καληλιέ, μεγάλης καὶ ὄντως ὠραίας.

— Ἄχ! πῶς θὰ ἐμπήξω τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στήθος τοῦτο; . . . ἐψιθύρισε περιλύπως μειδιῶν. Πῶς θὰ καταστρέψω τὴν εἰκόνα ἐκείνης; . . .

Ἄραγε ἐνάσθη πλήξις τοῦ ἐγγυριδίου τοῦτου δὲν θὰ καταφῆρῃ τὴν αὐτὴν πληγὴν καὶ ἐπὶ τῶν στηθῶν σου, ὦ Καληλιέ, μόνε μου ἔρω, ἀγάπη μου, λατρεία μου! . . . ἀνέκραξεν ὁ ζωγράφος, γονυπετῶν πρὸ τῆς εἰκόνας ἐν ἀλλοφροσύνῃ καὶ μετὰ τὰς τρίχας ὀρθωμένας.

Καὶ ἔμεινεν οὕτω πρὸ τῆς εἰκόνας, ἐν θέσει ἰκεσίας, γονυκλινῆς καὶ με-

συμπεπλεγμένας τὰς χεῖρας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπὶ πολὺ ἔμειναν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τῆς καλῆς παρθένου.

Ἦτο ὡς νέος Πυγμαλίων πρὸ τῆς Γαλατείας του!

Ἡ διαρκὴς προσήλωσις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου παράγει ἐνίοτε παράδοξα ἀποτελέσματα.

Ἐφάνη εἰς τὸν Πέτρον ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκινήθη, ἐμειδιάσε.

— Ὡ Θεέ μου! . . . τί εἶναι τοῦτο! ἀνέκραξεν αἰφνης, ἐγειρόμενος καὶ ὀπισθοχωρῶν βήματά τινα. Ἄλλ' αὐτὴ μειδιά, ἀλλ' αὐτὴ κινεῖται! . . . Ὡ Καληλιέ μου! ὦ λατρεία μου! ὦ ζωή μου! . . . προσέθηκε παράφρων σχεδὸν ὁ Πέτρος καὶ τείνων τὰς ἀγκάλας.

Ὡ! πόσον σὲ ἀγαπῶ! . . . ὦ! πόσον σὲ λατρεύω, ἄστρον μου, ἀγάπη μου, ζωή μου, θεά μου! . . .

Καὶ ἐν τῇ ὄρμῃ τῆς παραφορᾶς ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν νεάνίδα, ἢν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνέπλασσαν ζῶσαν ἐνώπιόν του ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δροσερᾷ καὶ ἐξαισιῶ καλλονῇ.

Ἐνηγκαλίσθη, ἀλλά. . . τὸ ὕφασμα! Ἦσπάσθη, ἀλλά. . . τὸ χρῶμα! . . .

(ἔπεται συνέχεια)
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΛΑΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΗΤΗΡ ΠΕΝΘΟΥΣΑ

Ὡ τάλαινα φίλη, ὦ μητὲρ δειλαία,
Ὁ βίος σεῖρά ὀδυνῶν φρικαλέα,
Ἡ γῆ δυστυχούτων θνητῶν κατοικία,
Στιγμὴ ἡ χαρὰ μας, αἰὼν ἡ πικρία.

Ἡ γῆ τόπος θρήνων, δεινῶν, ἐγκλημάτων,
Ἐν πείσματος ὥρα αὐτῆν διαπλάττων,
Τὸ ἔργον του φεῖ! ὁ Θεὸς κατηράθη . . .
Ἡ γῆ ἐξ ἀρχῆς δυσδαίμων ἐπλάσθη.

Ἐκ πρώτης ἡμέρας ἡ μοῖρα πληροῦσαι!
Οὐδεὶς ὁ μὴ κλαίω, ὁ βίος θολοῦται,
Στυγνὴ συμφορὰ ἐπὶ πᾶν ἐξετάθη
Καὶ ἤρξαντο ἄδου καὶ πόνου καὶ πάθη.

Ὁργῆς ἀμειλίχτου ὁ ἄνθρωπος ὅσμη
Ὁδεύει βεβαίως πρὸς ἄχαρι μνημα,
Δεινῶν ὑφιστάμενος μαύρας θυέλλας,
Χαρὰς ἀληθοῦς οὐδαμοῦ βλέπων σέλας;

Ὁχι ἀλλαχοῦ! ἀλλ' ἐδῶ τιμωρεῖα
Ὁ ἄδης ἀποῦται, βασάνων ἐστία!
Ἡ μήτηρ πενθοῦσα θὰ κλαῖσθαι μετ' ἡ γόνυ,
Πλὴν τίς θὰ τῇ δώσῃ τὸ τέκνον τ' ἀθῶνον;

Οὐδεὶς!.. μάτην, μάτην οἱ τόσοι της θρήνοι!
Ἄφατος, ἀτέρμων αὐτῆς ἡ ὀδὸν,
Δακρύων φεῖ! πλήμμουρα αὐτῆν περιλοῦει,
Οὐδεὶς πλὴν τὴν βλέπει, οὐδεὶς τὴν ἀκοῦει.

Ἦ! δύστηνε μήτηρ! — σφαλὼν τὴν πορείαν
Κἂν ἄγγελος ἦδε κατέλθῃ, πικρίαν
Φρικτὴν θὰ γευθῇ, καταγίς θὰ μαράνη
Τὸ πλάσμα τ' ἀδρόν, καὶ αὐτὸ θ' ἀποθάνῃ!

Ἦ γῆ τόπος θρήνων, δεινῶν, ἐγκλημάτων...
Ἐκ πείσματος ὥρα αὐτῶν διαπλάττειν,
Τὸ ἔργον του φεῦ! ὁ Θεὸς καταγράσθη...
Ἦ γῆ ἐξ ἀρχῆς δυσδαίμων ἐπλάσθη.

Ἦ τάλαινα φίλη, ὦ γύναι δειλαία,
Ὁ βίος σεῖρά ὀδυνῶν φρικαλέα,
Ἦ γῆ δυστυχούντων θνητῶν κατοικία,
Στιγμὴ ἢ χαρὰ μας, αἰῶν ἢ πικρία.

Στιγμὴν μίαν μόνον, στιγμὴν παραδείσου,
Τὸ τέκνον σου, μήτηρ, ἐχάρ' ἢ ψυχὴ σου,
Καὶ τώρα, παντλημὸν, θὰ κλαύσης αἰῶνα!
Τὴν τόσην σου τίς θὰ ἐπιῆ ἀλγηδύνα;

Καλλίμορφον ἄγγελον εἶχες ἐγγύς σου·
Δαμπρὸς ρύαξ, ἔλεγες, θὰ βεῦσ' ἢ ζωὴ σου·
Ὁ ἄγγελος ὅμως εἰς γῆν παρεδόθη
Κι' ὁ νέος σου βίος καίριος ἐτρώθη...

Ἦ! κλαῖτε, ἀθλίαι, καὶ πληττε τὰ στήθη·
Χαρὰν ἀμιγῆ ὁ Θεὸς μᾶς ἤρνήθη·
Φεῦ! μέχρι θανάτου σου τὸ τέκνον ἂν κλαύσης,
Οὐδ' ἄπαξ αὐτὸ ἐφεξῆς θ' ἀπολαύσης!

Σιδηρεὸν ὕπνον τὸ τάλαν κοιμᾶται,
Ἐνθ' ὃ ὁ βορρᾶς ἐπὶ τάφων μυκᾶται,
Ἐντὸς μιὰ κακουργία τελεῖται...
Μητέρες ἐγράφη πικρῶς νὰ θρηνητε!

Νοέμβριος 1878

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΑΗΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ἐάν ἐγράφη νὰ ζήσω εὐδαίμων,
Ἐπὶ σὲ προσδοκῶ τὴν χαρὰν, —
Σὺ Θεὸς δι' ἐμὲ διανέμων,
Ἦ τὸν ὄλθον ἢ τὴν συμφορὰν.

Ἄν προώρισε τὸ πεπρωμένον,
Καὶ ἀγγέλων στιγμᾶς νὰ ἰδῶ,
Σοῦ πλησίον αἰσιποτε μένων,
Οὐρανὸν παρὰ σοῦ θὰ ζητῶ.

Πλὴν ἂν θέλῃ ἀπάνθρωπος μοῖρα,
Νὰ μὲ ρίψῃ σοῦ πάλιν μακρὰν,
«Σ' ἀγαπῶ!» ἄφες ἄφες ἢ λύρα,
Νὰ στενάξῃ κ' ὕστατην φορὰν!

Ἄλλὰ τοῦτο, Θεέ, μὴ θελήσης,
Σὺ προστάτης ἀγῶν καρδιῶν,
Ἄδης εἶναι μακρὰν τῆς ἢ κτίσις,
Μαῦρον βράσθρον μαύρων σκιῶν!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΑΗΣ

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Εἰδύλλιον Περσικόν.

Ἦ καταγίς παρήλθεν, ὁ δὲ μη-
κθυμὸς τῆς δὲν ἀκούεται πλέον ἐπὶ

τῶν ὀρέων τούτων· τὰ διαλυθέντα
κύματα τῶν νεφῶν ἐπλημύρησαν
παρευθὺς τὸν χεῖμαρρον, ὅστις κα-
τέρχεται ταχὺς καὶ θολωμένος, ὁ
δὲ πάταγός του συναρτᾶται μετὰ τῆς
ἠχοῦς τῶν μακρυνῶν σπηλαίων. Ἐλ-
θέ, Ζαφρέ· ὠραῖον εἶναι νὰ κάθηται
τις μετὰ τὴν καταγίδα ἐπὶ τῆς δ-
χθῆς τοῦ χεῖμαρρου τοῦ κυλλιορτος
μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
του.

Ὁ μορήρης οὗτος τόπος μοὶ ἀρέ-
σκει· εἶμαι μόνος μετὰ σοῦ καὶ πλη-
σίον σοῦ. Τὸ λεπτογνῆς σῶμά σου
στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τεταμένου βρα-
χίονός μου καὶ τὸ μέτωπόν σου κλί-
νει ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ὁραία Ζα-
φρέ, ἐπαράλαβε τὴν ἐρωτικὴν ἐκεί-
νην ὠδὴν, ἣν τόσον θελκτικὰ ψάλλ-
εις· ἡ φωνὴ σου εἶναι γλυκεῖα ὡς
ἡ πρωϊνὴ αὐρα ἢ θωπεύουσα τὰ ἄρθρα·
θὰ ἀκούσω τὸ ἄσμα σου· ναι, θὰ τὸ ἀ-
κούσω, ἂν καὶ ὁ χεῖμαρρος κυλλεῖ
μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
του.

Ὁ τόπος τῆς φωνῆς σου εἰσδύει
ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ τὸ μειδιάμα ὀ-
περ τὸν ἀντικαθιστᾶ εἶναι μαγευτι-
κώτερον ἀκόμη· ναι, τὸ μειδιάμα προ-
καλεῖ καὶ ὑπόσχεται γίλημα...
Ἄγγελε τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἠδορῆς
τὸ ῥόδον καὶ τὸ μέλι ἐπικάθηται
ἐπὶ τῶν χειλέων σου. Ἔσο διακρι-
τικός, χεῖμαρρε, ὅστις κυλλεῖς μετὰ
πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά σου.

Τὸ γίλημα τῆς ἐρωμένης διεγείρει
ὄλας τὰς ἐπιθυμίας, Πῶς! Τὸ ἐρωτι-
κόν σου αἶσθημα διστάζει· θέλει νὰ
βραδύνη τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας;
Πρόσεξον· ρίπτω ἐπὶ τῶν ταχέων
τούτων ὑδάτων ἐν ῥόδον· ἐφυγεν, ἠ-
φανίσθη, νεαρά μου γίλη, ὁμοιάεις
τὸ ἄρθρον τοῦτο· ὁ δὲ καιρὸς εἶναι τα-
χύτερος τοῦ χεῖμαρρου τούτου τοῦ
κυλλιορτος μετὰ πατάγου τὰ ἀφρί-
ζοντα κύματά του

Ὁραία Ζαφρέ, δεῦτερον μειδιάμα
μὲ ἐνθαρόννει, ἡ ἀρησις σου ἐκ-
πνέει μὲ ἐν νέον γίλημα· ἀλλὰ τὰ
βλέμματά σου μοὶ γαίνονται ἀρήσυχα,
τί φοβέσαι; ὁ μορήρης οὗτος τόπος
δὲν συγνάζεται εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὰς
ἐρωτικὰς τρυφῶνας, οἱ συμπεπλεγμέ-
νοι κλάδοι στεφανοῦσι τὰς κεφαλὰς
μας, οἱ δὲ στεναγμοὶ τοῦ ἔρωτος γά-
νονται εἰς τὸν κρότον τοῦ χεῖμαρρου
τοῦ κυλλιορτος μετὰ πατάγου τὰ ἀ-
φρίζοντα κύματά του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΨΗΦΟΦΟ-
ΡΙΑΣ.—Ὁ περιφανὴς ἀμερικανὸς ἱστο-

ριογράφος Πάρκμαν ἐξέδωκεν ἐν Βερο-
λίῳ διδασκτικώτατην διατριβήν, ἐν ᾗ
ὑπάρχουσιν ἀποτεταμιευμένα πολλὰ
καὶ παντοῖα ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπό-
δειξιν ὅτι «ἡ γάγγραινα τῶν Ἠνωμέ-
νων Πολιτειῶν εἶναι ἡ καθολικὴ ψηφο-
φορία». Αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ, καὶ ὑπερβο-
λικαὶ ἂν ὑποθεθῶσιν, εἶναι ἀξιαφήγη-
τοι, διότι ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τινὰ
τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ἡ καθολικὴ
ψηφοφορία τότε μόνον ἐπιτυγχάνει ἀ-
ληθῶς καὶ εἶναι ἀσπαστή, ὅποταν ἡ
βελτίων μερὶς τοῦ ἔθνους ὑπερισχύη
τῆς φαυλοτέρας. Ἐφ' ὅσον ὅμως πολ-
λαπλασιάζεται μὲν ἡ τῶν κατοίκων
πληθὺς, συναυξάνεται δὲ ὁ πλοῦτος καὶ
ἡ τρυφή, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλαττοῦται ἡ
ἠθικὴ δύναμις, ἣν τέως οἱ ἀγαθοὶ ἐξή-
σκουν ἐπὶ τοὺς ὑποδεστέρους. Ἡ δια-
νοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ὁ ὑψηλὸς πολι-
τισμὸς δὲν προβιβάζουσι τὴν πολυτε-
κνίαν· αἱ τάξεις τῶν ἄμαθων ἐπομένως
αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ταχύτε-
ρον ἢ αἱ τῶν ἐπιτηδείων νὰ ἀρχωσι.
Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν αἱ κῶμαι καὶ
αἱ κωμπολεις τῆς Ἀμερικῆς ἠδύναντο
κάλλιστα καὶ τιμιώτατα νὰ διοικη-
θῶσι διὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας·
ἀφ' ὅτου ὅμως κατέστησαν πόλεις με-
γάλαι καὶ πολυάνθρωποι μετὰ κολοσ-
σιαίων ἐργοστασίων, ἀφ' ὅτου οἱ κά-
τοικοι διαφθαρέντες καλοῦσιν ἐλευθε-
ρίαν τὴν ἀκολασίαν, πολιτικὴν δὲ ἐνέρ-
γειαν τὴν ληστείαν, φέρονται δὲ καὶ
ἀγονται ὑπὸ ἀγυρτῶν καὶ δημοκόπων,
ἡ καθολικὴ ψηφοφορία ἀπεδείχθη πά-
σης κακίας μητρόπολις καὶ λύμη ἀλη-
θῆς τοῦ πολιτικοῦ σώματος. Ὅταν ὁ
πολίτης ἀδυνατῇ νὰ διακρίνῃ τὸν τί-
μιον ὑποψήφιον ἀπὸ τοῦ ἀτίμου, ὅταν
μὴ καταλαμβάνῃ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτοῦ
συμφέρον συνδέεται ἀδιασπᾶστος τῷ
κοινῷ συμφέροντι, ἦναι δὲ ἔτοιμος νὰ
πωλήσῃ ἀντὶ 2 ἢ 3 ταλήρων τὴν ψή-
φον του εἰς εὐφραδῆ κακούργον· ὅπο-
ταν χειροκροτῇ εἰς τὰς φλυαρίας νέων
Κλεῶνων, ἀποστρέφῃ δὲ τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς τιμιότη-
τος, ὁ ὄλεθρος τοῦ κράτους εἶναι ἐγγύς.
Μωρὸς κατὰ τὸν Πάρκμαν, ὁ πιστεύων,
ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ ψηφοφοροῦντες εἶναι
ἀνθρωποὶ ἔχοντες λόγον καὶ θέλησιν ἐ-
λευθέραν. Θεὸν ἕνα μόνον ἔχουσι, τὰ
χρήματα, ἀνθ' ὧν πωλοῦσιν ἀσυνειδή-
τως τὸ τιμαλφέστατον τῶν ἀνθρωπί-
νων δικαιωμάτων. Ἡ καθολικὴ ψη-
φοφορία ἀναγκάζει τανῦν τὸν ἄμβωνα,
τὸ βῆμα, τὴν δημοσιογραφίαν νὰ κολα-
κεύωσι τὰς κακίας τοῦ συρφετοῦ, νὰ
καταπατῶσι πᾶν αἶσθημα ἠθικόν, νὰ
θωπεύωσι καὶ σαίνωσι τυχοδιώκτας,
κλέπτας καὶ ληστὰς, τὸ δὲ χειρίστον
ἐμποδίζει τὴν νομοθεσίαν νὰ τιμωρῇ
τὰ ἀδικήματα. Δὲν ἀληθεύει, ὅτι ἡ παι-
δεία καὶ ὁ φωτισμὸς διορθοῦσι τὸν κα-

κόν ψηφοφόρον· οὐδαμῶς ἀρκεῖ ἡ ἐκμάθησις τῆς γραφῆς, τῆς ἀναγνώσεως καὶ τοῦ ἀριθμεῖν, ὅταν ἀπῆ ἡ τοῦ ἤθους κοσμιότης καὶ εὐπρέπεια καὶ ἡ συνειδησις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ κοινοῦ συμφέροντος ὑπὲρ τῶν ἰδίων. Τὰ ὑψίστα τῆς πολιτείας συμφέροντα ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐξέλεξις σωματείων καὶ δημοτικῶν συμβουλίων, προελθόντων ἐκ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, ἐκ τῆς ὑποστάθμης τῆς κοινωνίας, διότι καὶ ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι συμπαρασύρθησαν ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τῆς διαφθορᾶς. Μόνον ἐν ταῖς ὑπερτάταις σφαίραις τοῦ πολιτικοῦ βίου ὑπάρχει τιμιότης· ὁ εἰς τὰ ἄλλα σωματεῖα εἰσερχόμενος δυσχερῶς πάνυ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι τίμιος. Οὕτω δὲ ἐχόντων τῶν πραγμάτων «ἡ θέσις τῆς τιμῆς εἶναι ἡ ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἡ ἀποχή, ἡτοῦ ὁ ἰδιωτικὸς βίος». Ἐν ταῖς πόλεσιν αἱ ἐπικινδυνόταται τάξεις εἶναι πολυπληθέστεραι καὶ ἰσχυρότεραι· δὲν ἀνέχονται τοὺς καλλιτέρους των, προτιμῶσι τοὺς ὁμοίους, ἀπαρτίζουσι δὲ ἔνοπλον καὶ συντεταγμένην βαρβαρότητα, προωρισμένην πάντα νὰ καταστρέψῃ. Ὅπου λείψανον, ἐκεῖ κόρακες. Οἱ πιμμελεῖς φορολογοῦνται ἵνα τρέφωσι καὶ παχύνωσι τοὺς ἀργούς. Χορηγοῦνται ἀξιώματα ἵνα παρατείνωνται αἱ καταχρήσεις καὶ διατηρῶνται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ οἱ φαυλεπίφανοι. Τῶν ὀλίγων ἐναρέτων ἡ φωνὴ πνίγεται ἐν τοῖς συμβουλίαις τῶν κακῶν. Ἡ θεωρία τῶν ἀναφαιρέτων τῆς ἀνθρωπότητος δικαιωμάτων κατέστη αἰσχύνη τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ὁ Κ. Πάρκμαν ἀφηγεῖται διὰ μακρῶν τὰς γνωστὰς ἀπεργίας καὶ ἐπαναστάσεις τῶν ἐργατῶν ἐν τοῖς μηχανοποιείοις καὶ τοῖς σιδηροδρόμοις, δὲ ὑπολαμβάνει ἔμμεσον ἐπακολούθημα τῆς γενικῆς ψηφοφορίας, καὶ ἐξ ὧν (λέγει) χιλιάδες ἀνδρῶν ἐφανεύθησαν, χιλιάδες ἑκατομμυρίων χρημάτων κατεστράφησαν, ἀπετεφρώθησαν, δὲ καὶ τινὰ τῶν πλουσιωτέρων ἐργοστασιῶν. (Κλειώ).

*

— Περὶ τῶν ἐν Νεαπόλει Λαζαρόνων ἐγράφησαν ὡς γνωστὸν κατὰ καιροὺς πολλὰ καὶ ἀντιφατικὰ διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτι καὶ τῶν Ἰταλῶν ἐνίοι ἀγνοοῦσι τὴν παραγωγήν τοῦ ὀνόματος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διαβόητος αὕτη τάξις ὑπέστη σὺν τῷ προϊόντι χρόνῳ οὐχὶ μικρὰς ἀλλοιώσεις, δὲν εἶναι ἀσκοπος βραχεῖα περιγραφή κατὰ τὰς ἀκριβεστεράς ἐρευνας. Τὸ ὄνομα «Λαζαρόνοι» εἰσῆχθη τὸ πρῶτον εἰς Ἰταλίαν ἐκ τῶν ὁμώνων γαλλικῶν ἐπαρχιῶν. Ἐπὶ τῶν μέσων αἰώνων ἑκαλοῦντο Λαζαρίν οἱ λεπροί, ἀτε διατρίβοντες ἐξωθεν τῶν πόλεων ἐν νοσοκο-

μείοις, ἅτινα διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀγίου Λαζάρου. Ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ λαμβάνουσι τὸ ὄνομα οἱ Ἰταλοὶ μυθιστοριογράφοι τῆς ἰδ' καὶ τῆς ιε' ἑκατονταετηρίδας. Ὁ ἐκ Σαλέρνου Μασούκιος συνέταξε τὴν ἱστορίαν δύο ἐρωμένων, οἵτινες, ζητοῦντες σκέπην ῥαγδαίων βροχῶν, καταφεύγουσιν εἰς νοσοκομεῖον λεπρῶν (ospedal di lazaroni), καταστρέφονται δὲ ὑπὸ τῶν εἰδεχθῶν, ἀσελγεστάτων καὶ αἰμοδόρων κατοίκων. Μόλις ἐπὶ τῶν ἀντιβασιλέων, εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Βουρβόνων διεφθάρη καὶ ἡγριώθη ἡ ἐν Νεαπόλει ἐσχάτη τῶν πολιτῶν τάξις ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε προσηγορεύθη διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου. Οἱ ἀργοὶ καὶ οἱ ἄστεγοι, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες, οἱ εἰς οὐδένα οἶκον ἀνήκοντες κατελιγόντο ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ δημοσίου εἰς τὴν τάξιν τῶν Λαζαρόνων. Μετ' ὀλίγον προσῆλθεν εἰς τὴν χορείαν τούτων ἕτερον στοιχεῖον φίλερι καὶ μάχιμον, ὅσοι δηλαδὴ διέκειντο δυσμενῶς πρὸς τὰς πρωτεύουσας ἐν τῇ κοινωνίᾳ τάξεις καὶ καθόλου πρὸς τὴν ὑφιστάμενην κυβέρνησιν· ἐκόμισαν δὲ οὗτοι ἐπαναστατικὴν δραστηριότητα, σοσιαλιστικὰς ἀρχάς, καὶ κατήρτισαν ὀργανικῶς τὸν ἀλόγιστον τούτον συρφετόν. Ἐκτοτε οἱ Λαζαρόνοι διεδραμάτισαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ βασιλείου περιφανῆ πρόσωπον, ἐξέβιασαν ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐπανειλημμένως παντοῖα προνόμια, διὰ δὲ τῆς συμμετοχῆς ἡ τῆς ἀποχῆς τὴν μεγίστην παρέσχον ροπήν εἰς τὴν νίκην ἡ ἤτταν τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἡ ἀποτυχίαν τῶν ἐπαναστάσεων. Τρανὰ δείγματα ἐνθουσιασμοῦ ἀκαταγωνίστου ἔδωσαν τῷ 1799 ὑπὲρ τῆς συστάσεως τῆς παρθενωπέου δημοκρατίας. Τῷ 1846 ἐπελάθοντο αὐτοὶ πρῶτον τῶν ὄπλων, μετ' ὀλίγους δὲ μῆνας διέπραξαν ἀνηκούστους θηριωδίας. Ἐκτοτε ὁ ἀστὴρ αὐτῶν ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν. Αὐστηροὺς κατὰ τῶν Λαζαρόνων νόμους ἐξέδωκεν ὁ Μουράτ ἐπὶ σκοπῷ ἵνα τοὺς ἐξαφανίσῃ τέλεον ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς· ἀλλ' οὐδὲν ἴσχυσε, διότι τὸ σύνταγμα τῶν Λαζαρόνων ἀνέβαινε εἰς 30,000, οὐχ ἤττον ἰσχυροὶ καὶ θρασεῖς ἀπεδείχθησαν βραδύτερον ἐπὶ τῆς βουρβωνικῆς φαυλοκρατίας. Μῖα τῶν ἡμερῶν ἔστειλαν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐπιτροπὴν αἰτούμενοι καλλιτέραν ποιότητα καὶ εὐτελεστέραν τοῦ ἀρτου τιμῆν. Ὁ βασιλεὺς, δὲν προσηγόρευον πάντοτε διὰ τοῦ σὺ, συνέστησε δημοσίᾳ ἀρτοποιεῖα, ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀπειλητικὰς ἀξιώσεις των. Πᾶσαν δύναμιν πολιτικὴν ἀπέβηλον οἱ Λαζαρόνοι ὅτε καὶ αἱ ἄλλαι τάξεις ἐν τῇ νοτίῳ Ἰταλίᾳ ἤρξαντο βαθμηθῶν ἐνθουσιῶσαι ὑπὲρ τῆς ἐνό-

τητος καὶ ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας. Εἰς τοιαύτην ὑψηλὴν ἰδέαν καὶ αὐταπαρνησιν δὲν ἠδύνατο νὰ μεταρσιωθῶσιν οἱ ὑπὸ τῶν Βουρβόνων ἔτι μᾶλλον διαφθαρέντες Λαζαρόνοι, οἱ σύνθημα ἔχοντες τὰ τρία F, Farine, Feste, Forche, ἡτοῦ ἀλεύρα πρὸς κατασκευὴν ἀρτου καὶ μακαρονίων, δημοσίας πανηγύρεις καὶ ἀγχόνην διὰ τοὺς ἀρνούμενους τὰ δύο πρῶτα. Ἐν τοιαύτῃ τριάδι ἔκειτο ὅλη ἡ περὶ τὸ κυβερνᾶν σοφία τῶν Βουρβόνων. Ὡς τάξις ἰδίᾳ Λαζαρόνοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις δὲν ρυθμίζει τὰ κατὰ τὴν κανονικὴν ἐργασίαν οὕτως ὥστε νὰ μὴ μὲν ἀργῇ ἡ μεγίστη τοῦ ἔχλου μερὶς δι' ἑλλείψιν εὐκαιρίας ἡ χειραγωγῶν, δὲν θὰ ἑλλείπωσι Λαζαρόνοι τοιοῦτοι, οἷους ἀποδεικνύουσιν αἱ παραδόσεις, τὸ κλίμα καὶ ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ.

ΠΛΟΙΣ ΕΠΙ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ.

— Νέαν ἐπὶ τὸν βόρειον πόλον πελαγοδρομίαν ἐπιχειροῦσι κατὰ τὸ προσεχὲς θέρους ὁ ἐξ Ἀμερικῆς μοίραρχος Σέυνε καὶ ὁ ἐξ Ἀμβούργου γερμανὸς πλοίαρχος Ἰακώβης, ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπὸ Φιλαδελφείας εἰς Γαλίαν μεταβάς ἐπὶ ἀεροδρόμους. Ὁ μοίραρχος Σέυνε μελετᾷ νὰ προχωρήσῃ μετὰ τοῦ πλείου του ὅσον δύναται βορειότερον· κατοπιν δὲ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ἰακώβη θὰ παγετοδρομήσῃ εἰς τὰ πρόσω ἐπὶ ἐξ Χαμουλικῶν, τελευταῖον δὲ ἐπὶ τριῶν ἀεροδρόμων (κατὰ τὸ νεώτατον τοῦ Ἰακώβη σύστημα) θὰ πειραθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βόρειον πόλον. Πέρυσιν ὁ Ἰακώβης, κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀεροπορίας του, εὗρε νέον σύστημα πηδαλιουχίας πρακτικώτατον καὶ ἐπιτυχεστάτον, ἡπερ ὅμως τηρεῖ μυστικόν. Ἀφ' οὗ συλλέξῃ ὡς πλείστας μετεωρολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις ὁ Ἰακώβης θὰ ἀνακομίσῃ τὸν μοίραρχον Σέυνε εἰς τὸ πλοῖόν του, θὰ ἐπιστρέψῃ δὲ μόνος εἰς τὰ ἴδια ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀεροδρόμου· κατὰ τὸ αὐτὸ θέρους θὰ εἰσδύσῃ καὶ εἰς τὰς βορειοτάτας καὶ τέως ἀπροσίτους χώρας τῆς Ρωσίας.

Γαλακτόδετρον.* (Albol de leche.)

Εἰς διάφορα μέρη τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς ὁ κεκμηκὸς καὶ διψαλέος ὀδοιπὸρος εὐρίσκει συχνὰ δροσερὸν καὶ θρεπτικὸν ποτόν. Εἶναι τοῦτο ὁ χυμὸς τοῦ Albol de leche ἡ δένδρου τῆς βοῆς, ὡς παρὰ τῶν ὀδοιπῶρων ἐκλήθη, ὅστις εἰς πολλοὺς ἀκατοικητούς τόπους, στερουμένους βρώμων, εἶναι ἀληθὴς πρόνοια. Ἀρκεῖ νὰ τὰμῃ τις διὰ μαχαίρας τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου τούτου, καὶ ἀμέσως ἐκρέει πυκνὸν ὑγρὸν, γαλακτόχρουν, συλλεγόμενον εἰς δοχεῖα καὶ ἀπαρτίζον τὴν μόνην τροφήν τῶν ὀδοιπῶρων.

ΑΥΣΕΙΣ ΑΙΝΗΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΒ'

Κίνησις

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΓ'

"Ομηρος—Μηρός

*Έλυσαν δ' αὐτὰ

Τὸ ΙΒ'

(Οὐδείς)

Τὸ ΙΓ'. πρῶτος ὁ κύριος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ὅστις καὶ προσκαλεῖται νὰ λάβῃ τὸ ὑποσχεθὲν βιβλίον.

Κατόπιν δὲ αἱ κυραὶ Βασιλικὴ Μιχαλοπούλου, Ἐλένη Κολποδίνου καὶ Εὐγενία Χωματιανοῦ καὶ ὁ κ. Μιχαὴλ Α. Σαχτούρης

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν μόνος ὁ κ. Ἰωάννης Χ. Φιλιππίδης ὅστις μὴ ὄν συνδρομητὴς τοῦ «Παρθενῶνος» ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΔ'

Τὸ ὄνομά μου τὸ στολίζει τῆς παρθένου ἀ-
[θωότης]
εἶμαι δένδρον 'ποῦ τὰ ἄνθη μοὶ στολίζουσι
[τὰ φύλλα]
πλὴν τὰ ἄνθη μου τὰ βίπτω, καὶ ἀκέφαλον
[ἀν μείνω]
ἀπεχθὲς τὸ ὄνομά μου.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΕ'

Ἄνηκω εἰς τοὺς ἥρωας τῆς πάλαι ἐποχῆς
καὶ ὅταν μ' ἀποκόπτωσι τὴν κεφαλὴν δὲν
[κίπτω]
ἀλλὰ Θεὸς ἀγέρωχος, ὃ φίλη μου, προκίπτω
καὶ παλαιστῆς ἀήτητος προβαίνω καὶ ταχὺς

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΣΤ'

"Ἄνευ κεφαλῆς σοὶ κάμνω νόστιμον τὸ φα-
[γητὸν]
δυστυχῆς τὴν κεφαλὴν μου εἰς τοὺς ὤμους
[κρατῶν]
καὶ ἂν μὲ ἀναγραμματίσης μετὰ προσοχῆς
[νόστ.]
κῆρυκα εὐαγγελίῳ θά με ἴδῃ ὁ ναός.

Θ. Π. Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΖ'

Εἶμαι τίποτε στὸν κόσμον' καὶ ἐν τούτοις εἶ-
[μαι κῆτι.]
Οὔτε πνεῦμα οὔτε ὕλη ἀλλ' ἄπλοῦν τι πραγ-
[ματικ.]
Δὲν φοβοῦμαι δὲ κανένα οὔτ' αὐτὸν τὸν κε-
[ραυτὸν]
Ἐδῶ κάτω θὰ μὲ εἴρῃς ἀλλ' οὐχί' στὸν οὐ-
[ρανόν.]

Ὁ ἀὴρ ἐμοῦ στερεῖται καὶ ἐγὼ πάλιν αὐτοῦ.
Μὴ προστρέχῃς εἰς βιβλία ἐγὼ, εἶμαι παν-
ταχού.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἐκ τῶν ἡ-
μετέρων συνδρομητῶν τῶν ἀνωτέρω
αἰνιγμάτων προσφέρεται ὁ ὠραῖος τό-
μος τῶν διηγημάτων τοῦ φίλου ἡ-
μῶν κ. Λάμπρου Ἐνωάλτ. τιμώμενος
ἀντὶ δρ. 4.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν
δὲν ἐξεδόθη ὁ «Παρθενῶν» ἐνε-
κα τῶν ἑορτῶν, καθόσον ἐντὸς
τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος ἔτυχεν ἡ
ἑορτὴ τῆς Ἰης τοῦ νέου ἔτους καὶ
ἡ τῶν Θεοφανείων. Τὴν ἔλλειψιν
ταύτην θ' ἀναπληρώσωμεν ταχέως
ἐκδίδοντες διπλοῦν φύλλον.

Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Παρ-
θενῶνος» περιέχει 132 σελίδας
καὶ πλείονας τῶν 24 εἰκόνων
δεθεῖς πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ
τοῦ «Παρθενῶνος»

Ἐπὶ καλοῦ χάρτου δρ. γ. 4
» κοινῷ χάρτου » » 3

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνοντα τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ δια-
σήμου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY «Ο ΑΥΤΡΕΑΣ ΣΕΝΤΙΕΡΟΣ»**
ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 5.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

ΕΝ ΣΥΡῶ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίω.
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ » » κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ
ΕΝ ΝΑΥΠΛΙῶ » » κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ
ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ » » κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ
ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Σφιγγός.
ΕΝ ΙΘΑΚῃ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ » τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ
ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Λικι-
αρδοπούλῳ.
ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶ παρὰ τῷ κ. Σ. Τσακασιάνῳ.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὁ-
δυσσεῖ Παναγοπούλῳ.